

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
 FEB 1 1943
 VADDUKODDAI, CEYLON

THE young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
 FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII.

Monday, 1st February, 1943.

No. 8.

		Page
A FEW REFLECTIONS ON RATIONING	By "Teddy"	2
DIVERGING DIVAGATIONS	By "Comrade"	3
A WORD TO COMRADE	By Charka	7
இது என்ன வரத்தக்க	By "T"	13
உயின குழ்ப்பர	By S. Romanathan	16
கல்லூரிக் குருவி	By "அழகு"	18

A. F. TAMPOE,
 English Editor.

K. ALAGARATNAM,
 Tamil Editor.

English Editorial Board

Editor:

A. F. Tampoe

Associate Editors :

K. Palasuntharampillai

T. M. Ponniah

Literary Section :-

G. N. Vijayaratnam

Sports Section :-

C. Paramjothy

Co-eds. Section :-

Miss T. Navaratnam

Miss E. Niles

Junior Section :-

K. Balasuntharampillai

K. Balaraman

Faculty Adviser :-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor :

K. Alagaratnam

Associate Editor :

D. R. Ambalavanar

Literary Section :-

K. Jagatheesa Ayyar

News Section :-

T. Thurairatnam

T. R. Ratnasingham

Co-eds. Section :-

Miss S. Amarasingham

Junior Section :-

A. Kugarajah

S. Thanapalasingham

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam, M. A.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Monday 1st February, 1943.

No. 8

Editorial Notes

The Food Problem:

In Auld England whenever there was an important piece of news to be communicated to the public—like Good Queen Bess setting fire to her suitor Philip's Spanish beard, or Bluff King Hal's latest love-affair—a picturesque towncrier would go around ringing a bell and shouting "Oyez! Oyez!"

Similarly, a short time back the doleful booming of a tragic tom-tom was heard along the Batticotta boulevards. Curiously enough, the same species of tom-tom is used at funerals. And this particular tom-tom was indeed beating out a New Year death-knell—"Arai Koththu! Arai Koththu!"—a death-knell to the desires of all rice-relishers.

Nowadays, a rice-meal on the Boarding Menu is a Luxury—a sort of dessert.

Very soon it might become just a curry.

Solutions?

There are rumours that the Inter Hostellers are purchasing rat-traps. Now what do they want to catch rats for?

A horrible suspicion crosses our minds the Inters and those rats. After all, the French eat fried frogs and the aborigines of Papua consider toast-snake a rare

Another thing. If you happen to get out one of these nights about the time when the moon is brightest and the cocks start crowing under the impression that it has dawned (poor chaps!), you might notice dark bent forms moving mysteriously among the paddy fields laden with ripe ears. At about the same time, if you drop into the Hostel, you'll find most of the beds empty.

Now what does that mean?

Beards and Brawn

God created Eve and trouble started. Delilah cut off Samson's beard, and all his prodigious strength evaporated. It is not merely a historical fact but a scientific truth that shaving not only is expensive (three times more so in wartime) but in the long run saps the energy of the human system. Do the goats shave? Even the females of that species grow beards. And what about the uses that a beard can be put to? The dope-dealers of Valvettitarai smuggle opium across from India in their abundant beards, under the very noses of the Customs men.

Beards can be used for stuffing pillows and as catarrh chest-protectors. The great Victorian cricketer—W. G. Grace—caught many a batsman out in the slip by means of his beard.

Nero is remembered better by his nickname "Eheobarbus"—Red Beard. So why not join this illustrious company by cultivating one yourself?

Women to the Rescue

BY CO-ED. E.

Rise up O Woman! to freedom
arise!!

Show men thy valour, contradict
cries

Saying woman is feeble, on frailty
enthroned;

Now, now is the age, the moment
arrived,

To emerge from domestic walls,
where you

Did quietly hide from shafts of
satire

That cowardly men delighted to
aim.

Since, lurking behind their silent
thoughts

Lies the fear, that the fairer sex
Will reveal its gifted powers,

Which petrify men and make them
gaze,

Lost in wonder at their display,

Let the culture you now possess,

Make clear you are'nt any longer

Man's slave, but his wise adviser.

May thy guidance enable him

To head for glory unitedly

So that Lanka's history may de-
clare

"Within our island's boundary
Fair guidance led to victory."

[Tacitus says the Cimbrian women
ate up their menfolk when the
former bolted from the Roman army.

So, men of Lanka, rise to Coed's
expectations before you share a simi-
lar fate.

—Editor.]

A Few Reflections on Rationing

"Teddy"

I looked out of the Jaffna goods train as it crawled into Killinochi station, on Sunday afternoon. The reader might think, and rightly, that I must be either an escaped convict smuggling myself, or an 'ass' (which was the esteemed name given to the species of talented singers in the Inter Hostel, by a conceited Co-ed), to pop out suddenly from a goods train. But not so. The goods train had the privilege of transporting me, because there is just one coach attached to convey the belated pass-

engers from the East, as the Eastern Express very conveniently misses the Colombo-Jaffna passenger connexion. I had left the capital of the Eastern Province twenty hours before, and here I was within 50 miles of the University of Vaddukoddai (which by the way is an 'automobile' University according to the Lingoese.) I was racking my brains or rather the contents of my cranium all the 250 odd miles I had come, trying to contrast the half measure-a-week ordeal that I had

to undergo, and the no-rationing area that I had just left behind.

Rationing is the order of the day. The rice ration which was 2 measures a week eleven months ago, has been reduced by an arithmetico-geometric series to half a measure, while the Petrol ration has dwindled into something below zero. Electric lights are also being rationed, and the shortage of Kerosene oil is hitting some of the Hostellers hard, but a significant feature is the number of fowl thefts reported in the vicinity of the College. Marathon complained that there were no turkeys last Christmas while Lingoose is confronted with a serious shortage of phrases to complete the supplement to his book "Lingoosean phraseology!"

Alas! what is more trying! The blade rationing has resulted in a sudden dense growth of the Congo Forest on the erstwhile smooth chins of some of our undergrads. The shortage of soap and powder disorganised the efficient working of

A. R. P.'s Perfumery Department. Detective Inspector Karalar has concluded that the speeds of the Jaffna trains are also being controlled. The shortage of paper has, however, succeeded in stamping out the evil of red tapism to some extent.

The whole thing sounds like a tale of woe. But it is not for us to complain, as we should be thankful that we have been yet spared from the horrors of actual warfare. There are many lessons that we can learn from our mistakes. Rice-rationing has showed us that there are cereals more nutritious than rice and the weakness in our system of agriculture has been exposed. Why is it that some areas are not controlled areas? A geographical study of Ceylon shows that there is no appreciable diversity of climate, and hence the physical factors are ruled out. Where then does the fault lie? This is no time to be brooding over past faults. Let us try to profit by experience which has taught us many lessons.

Diverging Divagations

BY COMRADE

Confusing conundrums in Logic, Bradley's Quir and Quominus, the Decline and Fall of Rome, "Of Man's first Disobedience . . .", half a measure of rice-ration were so much more than was required to throw my otherwise peaceful mind out of equilibrium, that the sight of text-books and the thought of studying became simply intolerable. Hence at a time when all my friends are burning mid-night oil and are lying buried deep into the 'Varsity Entrance text books, I however, have plenty of time at my disposal and precious little to study.

To my rescue came Jawaharlal Nehru who suggested "shirsharsana" as a remedy for this malady of mine.

I dared not disobey him, and all this while I was standing on my head practising "shirsharsana" and at the same time seeing the world upside-down. Having partially recovered myself, I decided to see the world in its proper form.

It is early morning one Sunday and I am at the Junior Inter Hostel. The nagerly awaited bell for morning tea is heard. Night starvation impels me to run before all others to the dining hall to find a plate of wheat porridge awaiting me. Brought up as I am in that grand *bourgeois* fashion of scorning the plate when it does not suit one's appetite, not even the intensity of night starva-

tion could compel me to touch a grain of the plate's contents.

It's eight o'clock in the morning and I am on one of the Vaddakoddai roads. In an attempt at Cinnamon Gardening Vaddukoddai, a prospective Lactogen - Baby-Contest-winner and son of a pillar - of - the - capitalist society is being pushed along in a perambulator by a handsomely paid nurse, herself a suitable candidate for a Carnival Queen contest. I do a smile at the baby — (not at the nurse, mind you!) — and before I could place my next step, I see the child of our College scavenger sleeping naked in a dust bin, apparently due to semi-starvation. My thoughts run back to the plate of wheat porridge that I scorned and its usefulness to this child.

It's noon and I am in the College radio room. E. J. and R. Devi are at their highest with our Bala Pundit the only soul absorbed in the music, proving himself thus utterly unfit for "treasons, stratagems and spoils." Seeing how valuable ear-drums are in these days of unexpected air raids, I was not prepared to sacrifice them to the dynamic music of this Singhalese pair or any other dynamite. Disappointed, I leave the room.

It's now afternoon and I am in one of the cross-roads cutting through Vaddakoddai fields. The fields are ripe for harvest, presenting a lovely sight to watch, I stand on the road absorbed in the beauty of nature. A military lorry misses me by an inch. I think of the number of innocent civilians who are falling victims to lorries and buses plying recklessly.

It's now evening and I am in the football field. The field is in front of the Ladies' Hostel and therefore many who were not really interested

in football had taken to it. Some of them are sporting their fashionable shorts stitched in expensive silk. My thoughts run back to the New Olympia 3rd Regal theatres and Betty Grable in "Down Argentine Way", "Moon over Miami" and "Song of the Islands." What a wrong moral these friends of mine have drawn from these pictures! I leave the field disgusted with this sort of "running glittering like a brook." And finally it's now after dark and I am at a public meeting in which the chief speaker is a local celebrity. Garlands after garlands of sweet smelling flowers fall on his neck and even his mouth is now so fully under garlands that I begin to wonder how he is going to deliver his speech. But, to my great relief he removes his garlands after he had advertised himself sufficiently for a poll at the next elections. The subject of his speech is "Freedom for Ceylon". He denounces the Singhalese as having no sympathy with the Tamils, with such ferocity, that the megaphone seems to bend down and rise as it did to Charlie Chaplain in his "Great Dictator." "Fifty-Fifty; Down with Communism; Independence for Ceylon means civil war and bloodshed." These are the main points of his speech. I am thoroughly disgusted. The person who was garlanded till he couldn't breathe now turns out to be an arch Communist, an exponent of fifty-fifty and a thorough going bootlicker of Imperialism and Capitalism.

I return to my hostel a thorough 'sick-of-life' man, who is even in his sickness, aware that what is needed is a great social readjustment. What the world needs is not government commissions or protest resolutions or acts of Parliament but changed men and women.

The Pessimistic Prognostications of Seldom-Sober Solomon

BY LINGOOSE

(In an interview with the "Young Idea" reporter; refer to the list at the end of the article for the meaning of any words you don't understand).

"Its dewing to hook those days, I am sure it must be at least January now. Else they wouldn't have had the 'January boiling' ceremony at the Female Hostel last week-end. I saw them at it when I was outgoing to the 'Literary' to cram a bit. Besides, the 'grasshoppers' have begun operations on the Brown Green. In case you don't know it, the Latin for 'grass' is *hōra-ae* she gender. In addition the 'Coconut-children' have started compensating (I'm a great Science, and I have started researching Compensated Pondulums) for the shortage of foreign high spirits or bottled Dutch courage. You see I know all about Three Stars, Double R, and Hague Scotch. Formerly I was 'pure as morning dew which knelt at my mother's knee.' Now I've taken my Degree at the University of Bacchus; and I can 'drink' umpteen Bristois or Gold Flakes at a stretch. But I am 'aggressing' from the subject which was to prove the Theorem, 'It is January now.'

Above all, my nasal catarrh is in full swing now—a sure sign that it must be January. So I've proved that its January, Q. E. D.=Quite Easily Done, or Latin; Quo-eds Erant Disturbantiae. This I learnt from a misogynical Arts rotter—the canny bug who taught me to boo—, I mean who 'corroded my morale.'

This rationing is killing me. How the Beelzebub can I live on 'crossbred' and 'plantain-fish' full of 'thorns'? The other day the snuff Depot man told me that his wife's one-left-cousin

had heard from the Food Control's gardener's grandson that we shall be getting only half-a-koththu of rice very soon. Please keep this secret, or I might get into trouble with the A. R. P. authorities for giving valuable information to the enemy.

By the way, I am applying for A. S. P. If I get called for the interview, I am sure to be a choice, because I've got a 'dynamite' personality and a wiry body with thug 'abominable' muscles. I wanted to become a 'Commissioner' in the army but my relatives (Relative velocity before impact=minus E times Rv after impact) wouldn't hear of it.

I am surely I'll get selected to be an A. S. S. because I am a first-class football, and an unshakeable 'lobster' bowler. I was Third Reserve for Polkoodu Sports Club.

If I am called for the A. S. P. interview, I'll give you all a treat at the tuckshop.

Cheerio everybody!"

GLOSSARY

- January boiling=Thai Pongal
Literary =library
Grasshoppers =lawn-mowers
Coconut-children = *கொண்டையிழைகள்*
Drink=Smoke குடி + ஷ + து
aggressing=digressing
Corroded my morale=corrupted my morals
Crossbred=bread
plantain-fish = *பூ-காசியை*
thorns = bones (*முள்* in Tamil)
abominable=abdominal
commissioner=holder of a commission, ie, Second-Lieutenant.

Faith or Futility?

BY COED A

A Reply

The shattered wrecks of a once beautiful building, splintered fragments of glass and burnt charcoal beset these ruins is boyed down by an overpowering sense of the futility of things. To him faith seems all a

holocaust, a mockery, and its mysterious doctrines nothing but 'sublime mysticism and nonsense'. Only two solutions present themselves to him either that (1) The Universe owes its origin to an accident—it appears to him like a machine which has once been accidentally set going and will ultimately run out its allotted time. A dangerous toy which has been accidentally upset and cannot now be brought under control. Or that (2) There is an Omnipotent Power behind these mighty forces, but that this Power is a merciless and Brutal Being who revels in the bewildering uncertainties that torment poor mortals. That every human soul is a puppet in the hands of a master-tyrant whose evil is all powerful and cruel.....

But then how to explain the throb of the crimson flushed sky at eventide; the overwhelming presence in the vastness of the spacious star-spangled heavens; the promise of the soul's oneness with eternity suggested in the dreamy vibrant notes of an exquisite piece of music played when the last flickerings of twilight are dying away; or the beauty and the richness of a mother's love? Surely a master mind is at the back of this universe; only a genius could have planned, designed and created this cosmic structure. The Universe cannot be an accident, it is too finely constructed to owe its origin to an accident. It is the final fruits of the labours of a great Master. Now, is this eternal omnipotent force behind the universe Evil? Surely Evil and Cruelty cannot be the ingredients of a character from whom originated the glorious beauty and the deep yearnings which are in the instincts of every living thing. A power has impelled frail man to launch out on dangerous enterprises.

Only a magnetic personality could have won the loyalty of men who are great in themselves. A power which drove Livingstone into the wilds of Africa and completely changed the career of the dashing Roman youth must have promised supernatural forces. One thing is evident. They did not obey Its voice with fear and trembling. Loyalty and devotion to that Divine power characterise the faith of these men. To them the impetus behind the Universe is a loving and tender force.

Finally against the wrecks, the failures of 1942; against the dim shadows of the Dead whose span of life had been run ere they had achieved their aims, against the shattered hopes and aims of man's endeavours rises the picture of a cross on Golgotha. A man in the prime of His manhood is undergoing the final agonies of His last hour. He hangs on a shameful cross because He contradicted the whims and fancies of a selfish race. Gloom and darkness have gathered round Him, His friends have deserted Him, His mission on earth was evidently a failure and His life a tragedy.... what more to deepen a sense of failure and futility? The shadow of doubt was upon Him when he cried out "Father, Father, why hast thou forsaken me"; but His Faith was transcendent over death itself and He died victorious. What more is necessary to suggest that there is a God and that he is 'Good.' Once one is assured of these two facts, life will always have its purpose for him. The bitterness of failure and doubt vanish away—and only a loving God reigns. So let us sing with Browning,—

"..... this world is no blot for us
Nor blank; it means intensely and
it means Good."

A Beauty Spot in Jaffna = Kankesanturai

By S. RENGANATHAN

The sun had just set. The western horizon was one whole monochrome of gold. The sea glittered—now green, now glowing red. Slowly the brilliance of the sky faded, faded, till at last there was no more of the glare, the gleam and the glitter. One lonely star twink-

led far, far away in the dark blue ether. Fair it was — "fair as a midnight star when only one is shining in the sky." Higher above, the "canopy of heaven" was bare except for some stray fragment of a cloud sailing slowly, slowly — so slowly that it appeared as if it scarcely moved — "like a painted ship on a painted ocean." Still higher in the firmament above, like some large wild white rose in full bloom, perched on a throne of rickety clouds was the pale, pallid Queen of Night, accompanied by some of her minions, scattered here and there. She cast her light below on a tranquil sea — tranquil except for mild, gentle waves which came rapidly, glided far out, on to the white sand and receded slowly, making way for a similar succeeding wave. The shore was one white milky sheet on which were tall stately palms, whose tufted crowns fluttered to the music of the faint breeze which fanned one's cheek softly, coolly and caressingly as it passed by. A little further away, weeping casherinas added melancholy to

the scene with their sorrowful, varying vibrations.

Sometimes the chilly silence of night is broken; the note of a bird trembles melodiously on the air.

This is far, far from the madding crowd, far from the amenities and restraints of "civilization" — far from the "cramped pottiness" of cities. Here, the world slumbers; Nature is at rest. One is close to Nature — far removed from artificiality. Life pulsates with the breath of the vast space over the sea. One feels buoyant with the vigour of the strong clean breath of the sea breeze.

The scenery is enough to stir the deepest chords of one's aesthetic sense. For, what would it have meant to William Wordsworth, who at the sight of a rainbow shouted,

"My heart leaps up when I behold a Rainbow in the sky . . ."

What would it mean to him, who exclaimed from the top of Westminster bridge,

"Earth has not anything to show more fair".

A Word to Comrade on his "Co-eds get on my Nerves"

BY CHARKA

Charka hums

That the sympathies of the Co-eds are with Comrade.

That they little meant, or even dreamt of getting on his nerves.

That the best slogan for him is "Never trouble Trouble unless Trouble troubles you" (Quite so, Charka - why should Comrade help girls on to his nerves, contrary to their desires?)

That writing on Gandhi is like going on a pilgrimage, but writing on the Co-eds of Jaffna College to our Comrade is not "such" a pleasant thing. (Poor fellow!)

But that it is very surprising why Comrade set himself to the task then.

That by his attempt he has proved his pen name Comrade to be a case of "Lucus a non lucendo".

Charka asserts

That Comrades' accusations of the Co-eds are mostly irrelevant.

That by giving the second title "The Vaddukoddai Undergraduates" Comrade seems to think that all the Intermediate students are girls.

That he is quite wrong on this point as in many others.

That his statement makes Charka, as well as all readers wonder whether Comrade is in Jaffna College, after all. (Undoubtedly) Charka is pleased.

That the classroom, the library and the Women's Hostel are about the only places frequented by girls, because they have less business elsewhere.

That they do their best to fulfil their purpose of joining college, which is mainly educational.

That it is not worth their while to listen to or snub those catechisms referred to by Comrade (Direct calls are more polite aren't they?)

[The sub-title was really "Vaddukodai Undergradette." The printer being better disposed towards woman-kind than Comrade, made it "Undergraduate." —Editor.]

College Life V.

Get Me a Job

By

K. Palasuntharampillay

Mr. Poo-Kai-Las was hunting for a job. (You might immediately wonder why he is in the Inter Arts Class. Haven't you heard of the remark of one of our Dons that boys usually mark time in the Inter Classes till they get a job? His qualifications? Here it is: he had passed the London Matriculation Examination in the First Division. In Ceylon the London Matriculation Certificate is the passport which gave entry into the Paradise of employment. (I call it Paradise since G. B. S. defines hell as a perpetual holiday!) And Mr. Poo-Kai-Las was proud of his qualification. He had some visiting cards made with the following legend.

Poo-Kai-Las
First Division Undergrad
of
The University of London

Mr. Poo-Kai-Las visited many firms in the course of his unsuccessful attempts at getting employment and at every firm he used his visiting cards to introduce himself. He did so because he wanted to impress on the managers of firms that he was above the average man. And no doubt they were impressed by his qualification. For was not a person bearing such a high qualification on his visiting card allied to the great poets and the sublime lovers?

I know that you are praying to have a chance to ask a question.

And I can make a pretty good guess too. A hundred to one the odds are that you want to know why Mr. Poo-Kai-Las did not enter the Clerical Service of His Majesty's Government. The reason was he thought he was not a sheep. He would lead the others like a lion and not follow like a sheep.

"Poo-Kai-Las, First Division Undergrad of the University of London," the Editor of "The Young Idea" read from a visiting card just handed in by the office boy.

"Poo-Kai-Las?" The Editor was trying to recall to his mind where he had heard that name before. It sounded like Chinese, but the Editor was sure that he had never had the privilege of being acquainted with a Chinese.

The Editor was in this mood for 4 or 5 minutes when the office boy inquired whether he might admit Mr. Poo-Kai-Las into the Editor's office or whether he had to express his regrets to Mr. Poo-Kai-Las as the Editor was busy.

"Shove him in."

The Editor conjectured as to how the Chinese would look when Mr. Poo-Kai-Las was ushered into the sanctum sanctorum by the office boy. To say that the Editor was surprised would be putting things mildly.

The Editor was dumbfounded at the sight of Mr. Poo-Kai-Las. The latter looked at himself and noted that he was well dressed and saw no reason why the Editor should gape at him and show his front teeth.

The Editor fell into roars of laughter. Try as he might he could not stop laughing for a considerable time; all the time keeping standing, Poo-Kai-Las wondered whether he had been presented to a madman. At last by biting his hand for 5 minutes the Editor managed to stop laughing.

"How much Chinese blood is there in you Mr. Poo?"

"My name is n't Poo, and d—your impudence; there is no Chinese blood in me."

"Isn't the first name the surname of a Chinese. And since you had a Chinese name, I thought you had Chinese ancestors. Then why do you have a Chinese name? Are you a naturalised Chinese subject?"

"Look here, I cannot stand this any longer. I am a Ceylon Tamil and a British subject. If this is how you treat visitors, I shall take my leave."

"Here, stop. Why did you change the spelling of your name, Pookailas?"

"Why do you say that my name was Pookailas?"

"Don't you remember Freddie the Fop?"

"No. Yes. Is it you?"

"You have hit the mark. But you haven't yet answered my question."

"Both spellings. Here, Freddie, I have been hunting for a job during the last—I can't say how long? Can you get me a job here?"

Righto. Be a special correspondent."

* * *

Pookailas
Special Correspondent
to

'The Young Idea'

Pookailas (we'll no longer call him Mr. Poo-Kai-Las for we are great chums now) was fiddling with one of the new set of visiting cards which he had had made proclaiming his new status in life. He was now the Special Correspondent of a great journal and he was proud of it. He considered himself lucky in getting a sinecure for he had to submit an article only once in 3 weeks according to the Editor's instructions. He had already turned in his first article to the Editor but found it difficult to broach the subject of pay. When he succeeded in doing so, the Editor asked him to write to the Manager. Pookailas accepted the Editor's advice, but after a week the letter was returned to him by the Dead Letter Office.

Pookailas sought the Editor again. "God knows who the Manager is," A minute's pause. "You need not submit an article once in three weeks. Honorary (or is it Honourable) members of the Editorial Board often produce the "Young Idea" only when they like.

Pookailas' heart sank when he heard *honorary* mentioned instead of a sinecure.

Thai Pongal

BY R. RENGANATHAN

Fourth Form B

The market is the scene of a big hulla-baloo—"Rustic Slang," at its worst with the vendors who have assembled there to dispose of their goods. War has not failed to impose exorbitant prices on the pots and pans and the various local goods sold there. A voice from a corner exclaims "Rs. 50 for a bag of rice". Another voice

provides an answer "Damn this cursed War "Nothing doing" What about shipping and transport charges?" A third little voice shrieks "What about crackers?" The sun sets and the once crowded market place is now silent except for stray vendors and some late buyers.

Dust eaten corners and layers of

accumulated dirt have been transferred to the rubbish heaps and the homes and their surroundings give a new and neater appearance.

Magpies toot from their nests and chanticleers beckon the twilight of the rising sun and sleepy heads of housewives rustle and soon they are up and about their work. Pots and pans clatter at well sides. Brooms and broom-sticks have their part to play. Foreheads smeared with holy ash show themselves everywhere. There is purity in all its aspects. Three moulded of clay stumps and a brightly decorated pot adorned with mango leaves and floral garlands symbolise the occasion. The bright sun peeps through the clouds and says,

all's well. I am here. You may start your Pongal." Raw rice, brown sugar, cinnamon and cardamoms, coconut and cow milk, vanilla and essence are some of the many ingredients that find their way to the bowels of the "Pongal Pannai". Crackers proclaim that Pongal is at its end. With prayers on their lips young and old prostrate themselves in devotion to the sun god.

All's well. It is time to satisfy man's appetite. The "Panthi" is in its full swing; "pukkai, vaddai, murrunku, payasam and valai palams" are a feature of the Panthi. Bombay beedis and V. S. S. K. cigars bring the pongal to a smokily ruminative termination.

These Slogan-Babblers

(S. Renganathan, Jr. Inter Arts)

"The ultimate result of shielding men from the effects of folly is to fill the world with fools"—Herbert Spencer

"In this work-a-day world of ours, we rarely come across persons who are very serious about what they say—I mean, what they talk. It may be that they care not to think twice before they give vent to flights of imagination and fancy. But, if they should so send their imagination agadding, it is no healthy sign to note that they are utterly ignorant of what, when, where and why to talk. Among the various causes which induce us to talk necessity is perhaps an important one. I do not understand the folly of those who say what they do not mean, who speak only because they want to have a say. Writing in this strain, I cannot help mentioning what a friend of mine told me during a conversation. Said he, "Slogans have become the fashion of the day."—Well, whatever you may say of this nasty, irksome business of "Slogan-shouting," I, for my part, consider it simply nauseating. It does not matter if the

sloganist is the supporter of a worthy cause, a cause which he may know all about; but when he knows next to nothing of what that slogan means, what it stands for or what it implies, of what avail is it to him to shout that damned slogan at the top of his voice and pollute the fragrance of the air? What reason, what logic can there be to justify that which he gibbers, understanding neither head nor tail of it.

I should not wonder if geniuses like G. B. S., H. G. W. or G. K. C. shout for a declaration of the rights of man (or the denunciation of his wrongs!) But—great is my woe, when I see fair youths just in their teens, playing second fiddle to die-hard reactionary throttlers. The mouth is not their only medium; they even put their folly in black and white(—yes, even when signing an autograph!) Therein lies the irony of the situation. To be frank I too have been a victim to such circumstances, when irrelevantly unnecessarily (and perhaps unwillingly) a slogan would be flung in my pad. Thunderstruck and paralysed, I wonder—and won-

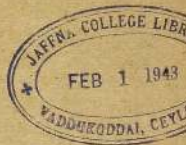
der what this could mean. I seldom comment on such misdeeds, for I am reminded of the adage, "The fool's heart is in his mouth."

After much mental wrestling, I would come to know why this borrowed phrase was flung at me.

I like those who quote Rosseau and the Russians as examples who are for the freedom of mankind. But, I detest to see those malicious and scatter-brained frauds, who for no reason at all go babbling slogans like monkeys. They flatter; they are embodiments of Flattery—and remember, these are days when "Flattery sits in parlours and plain dealing is kicked out of doors."

Stoop not to these flatterers, these dirty detractors who wish to gain cheap publicity by pulling down the great from their lofty pedestals, who

make a mess of communism and socialism just because they don't understand them. They must be taught that Communism or Socialism are causes to be advocated; they are not big red flowers to be worn on the lapels and buttonholes of your coats; nor are they to be displayed as the correct lengths of your breast-pocket handkerchiefs. They are not to be cultivated by shouting worthless slogans from debased pamphlets. These "slogan babblers" have each placed their legs on two boats and when the time comes to cry, "heave-ho," one boat goes drifting to the Andamans and the other to the Nicobars. Perhaps they intend to remain thus like the colossus of Rhodes and go down to history as the ninth wonder of the world. And then, "*Requiescat in Pace.*"

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 7.

சுத்திரபரணு ஒரு தை மீ க்கு வ திங்கட்கிழமை

இல. 8.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

பதவி துறந்தார்

ராஜிகாமாச் செய்வதே எவ்வளும் சகஜ மாய்கிட்டது. மிகச் சிறிய காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மியப் பெரிய உத்தியோகங்கள் தங்கள் பதவிகளை ராஜிகாமாச் செய்துவிடுகின்றனர். சென்னை இராஜதானிக்குப் பிரதம மந்திரியாயிருந்த ஸ்ரீராமசுந்தரபாலாச்சாரியார் தனது பதவியை ராஜிகாமாச் செய்தார். சிட்டி மாகாணத்திற்குப் பிரதம மந்திரியாயிருந்த ஸ்ரீ அல்லாபக்சம் அவ்விதமே. இவை போன்ற இன்னும் பல பிரமுகர்கள் தங்கள் தங்கள் பதவிகளைத் துறக்கின்றனர். அதேபோலவே இன்றைவரைக்கும் எங்கள் பத்திராதிபராயிருந்த தமது கடனைச் செய்வனே ஆற்றி வந்த ஸ்ரீமான் N. S. இரத்தினசெங்கமலர்கள் பத்திராதிபர் பதவியை ராஜிகாமாச் செய்துவிட்டார். ஆனதனால் அவராயிட்டு சிலவற்றைக் கூற விரும்புகின்றோம்.

திரு இரத்தினசெங்கம் அவர்களை அறி யாதவர்கள் இங்கு இருக்கமாட்டார்களெ ன்றே கருதுகிறோம். அவர் எங்கள் பத் திரிகையாகிய 'இளஞாயிறின்' பத்திராதி பராய் இரண்டு வருஷங்கட்குமேல் தொன் டாற்றிய பின்னர் தபது பதவியைத் துறந்தவிட்டார். காரணங்கூற அவரால்த் தான் முடியும். பத்திராதிபராய் இருந் தது மட்டுமல்லாமல், அவர் பத்திரிகை க்குப் போதிய வசதிகள் கிடை யாத போத, ஈன, என்ற புண்ப்பெயருடன், பத்திரிகைக்குப் பல கட்டுரைகள் எழுதி யிருக்கின்றார். அவருடைய கட்டுரைகள் ஒன்றேனும் வெளிவராத 'இளஞாயிற் றின்' பிரதி ஒன்றாயிட்டுவென்று சொல் வது மிகையாகாத. அவருடைய புத்தகக் கூர்மையும் எழுத்து வன்மையும், மற்ற

வர்களோடு வைத்திருந்த அன்பினால் பத் திரிகைக்குக் கட்டுரைகள் சேமிக்கமுறை யும் என்றும் பிரதிபலிக்கும், 1942ம் ஆண்டின் 3ம் தவணை முடியில் வெளி வந்த 'இளஞாயிறின்' பிரதியில் தோன் றிய, "சென்னைப்பட்டினம் ஓடிப்போ ணேன்" என்ற கட்டுரைய வசித்து அவ ருடைய எழுத்து வன்மையையும் கற்பனா சக்தியையும் அறிந்து கொள்ளீர்களாக, மென்மேலும் எங்கள் பத்திரிகைக்குக் கட்டுரைகள் எழுதிச் சந்தேகப்படுத்த வாரென நம்புகிறோம்.

பிறந்தது 1943

இறந்தது 1942. பிறந்தது 1943. 42ம் ஆண்டு எவ்வளவு கொடியதாயிருந்தது. உலகத்திலே பஞ்சம் சூழ்ந்ததொண்டது. இவ்வாண்டிலேதான் குள்ளன் ஜப்பான் தனது கைவரிசையைக் காட்டத்தொடங் கினான். ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல தேசங்களோட தன் வசமாக்கினான். அவற்றில் சிங்கப்பூர், ஜாபா, பர்மா, போன்றவை மிகவும் பிரதானமானவை. ஜப்பான் தன் வீலைகளை இத்தேசங்களோடு மட்டும் கிடாமல் நம் இலங்கையிலும் தன் கைவரி சையைக் காட்ட ஆரம்பித்தான். ஆனால் வெருவாக கிரட்டியடிக்கப்பட்டான். இவ் வான்கு றவிட்டிருக்கு அன்றையே இருக்க லில்லை. ராஜ்யத்தில் அவருடைய கைவரி சை பரிகரணில்லை. ஓடிப்போய் போன தில் தான் 1943ம் ஆண்டு பிறந்திருக் கின்றது. இவ்வாண்டின் பிரப்போடு தேச தேசங்கள் தங்கள் தாக்குதலை ஆரம்பித் திருக்கின்றன. அச்சந்தேசங்கள் தேச தேசங்களினால் டலமாக உதைக்கப்படு

கின்றன. இவ்வித கண்மகனை விளைக்கத் தரும் கண்மையாகவே முடிந்து, என் தொடங்கியிருக்கும். இவ்வாண்டு எல்லோரும் அமைதி நிலவுமென்று கம்புகிறோம்.

இது என்ன வாழ்க்கை;

By 'T'

ஒருவன் இப்புகியில் பிறக்கும்பொழுது தன் இஷ்டப்படி வந்து பிறக்கிறதில்லை. ஆனால் யமன் கூப்பிடும்பொழுதும் தன் இஷ்டத்துக்கு மாறுகவே செல்கிறான். வாழ்வன் முழுதும் மனிதர் அவன் டைக்கையைப் பிழையாய் கிளங்குகின்றனர். குழந்தைப் பருவத்தில் அவன் ஒரு குஞ்சு— கண்மணி, பையனுயிருக்கும்பொழுது அவன் குளப்படிகாரன். அவனை விட வேறு பசாசு இல்லை. மனிதனுடைய அவன் ஒரு மடையன். குடும்ப வாழ்க்கையைத் தெரிந்து கொண்டால், ஒரு சிக்குக்குள் அகப்பட்டபேதை. பிரமாச்சாரிபானால் அவன் மனித சபாவமில்லாக் கண்டுஞ்சன். செல்வாழிபானால், அவன் குடிகாரன், ஆனால் மட்டுமட்டாய் செல்வாழித்தால் அவன் சயாப்பினி, வறியவனென்றால் அவனுக்கு முனை யில்லை. குவே

ந்திரனென்றால் அவன் அடிட்டக்காரன். கெட்டித்தனமும் புத்தியுமுள்ளவனென்றால் அவன் ஒரு குள்ளன். கோவிலுக்குப்போனால் மாயக்காரன், போகாவிடின் பாசி, அவனுக்கு மேட்சமில்லை, தானதருமன் செய்தால், புகழுக்கே. விடின் கொடியவன். ஒருவன் பிறக்கும் பொழுது, அவனை டெல்லாரும் கட்டியனைத்து முத்தமிட விரும்புகின்றனர். ஆனால் இறக்குங்காலம் வருமுன்னரே அடிப்பேட்டனுப்ப யோசிக்கின்றனர். வாலிபைய மரித்தால் அவன் நல்ல நிலைமையை அடையக்கூடியவரின். ஆனால் முதிர்வடைந்து இறந்தால், அநேகர் புண்ணிபவானின் பொருள் பண்டங்களை எதிர்பார்க்கின்றனர்.

(with apologies to R. J. Spikin)

காதல்

("BALA" Sr. I. Sc.)

காதல் காதல் "காதல். காதல் போயிற் காதல் காதல் காதல்"

எனத் ததும்பும் தொனி யாண்டும் அழியாதொலிக்கக் கூறினார் களி வல்லாராய பாரதி.

பெண்மேற் கொள்ளும் அன்பு, ஆசை இவைகளே காதல், என்று சொல்வது சரிபண்ட. இவையையும், கடவுள் பக்தி, தேச பக்தி, பாசம், என்பதாய பலவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளும் தீபமே காதலாம். அன்பு என்னும் பூ மலர்ந்த காயாகி பழமாகி ருசியான நிலையில் திற்பதைவே காதல் என்று பொதுப்படக் கூறில் அனுவாவது. நூலாஹம்.org | aavanaham.org

காதலை மாணுடருக்கு உயிர். காதலின்றேல் உயிரற்ற நடைப் பிணங்களாய் நடமாடுவர். இதையும் விளக்கவே பாரதி

"காதலினால் மாணுடருக்குக் கலையுண்டாம் கலவியிலே மாணுடருக்குக் கலையுண்டாம். காதலினால் மாணுடருக்குக் கலையுண்டாம் காதலுண்டாம் சிறப்பமுதற்கலைகளுண்டாம்"

ஆதலினால் காதல்செய்வீர் உலகத்திரே" என்று. காதலே உலக இன்பங்களுக்கெல்லாம் காலாகி திற்கும், பேரின்ப சிற்றின்பங்களும் கலையின்பமுதலி உணவு துதன சிறந்துகளையும். உலகில் இன்பம் பயக்கும் சக்திதரும் காதலின் தேற்றுகாதலாகும் கலையின் இயற்றும்புல வாசனும், காட்டிம் சிறப்பினும், ஒதும்வித்

துவாக்களும், காதலினறையில் சித்தியடை யார், ஒரு வழிநகாதலில் சில நிற்போன் உலகம் நிலைமாறினும் சுற்றில் நன்மை பன்றித் தீமை அடையமாட்டான். ஞான மும் தவமும் அகன் வழியே வந்து உரிய செல்வத்தைக் கொடுக்கும். கவி வல்லோர் அன்றி கலை வல்லோர்கள் சிறப் பது காதலினால் உண்டாகும் உற்சாகத் தாலாம்.

‘கதலாசிக் கண்ணீர் கசித்தி’... என்று பாடினார் காதலன். காதலன்! ஆம் அவர் ஒரு காதலனை பாம்பொரு ளாம். சத்தியைக் காதலித்த அநன் பித் துப் பிடித்து பேரின்ப சுரத்தை இவ் வுலகில் கண்டு களிக்கும் அடியார். இது கடவுள் பக்தி எனப்படும் காதலாகும். இக்காதல் மூலமாக பகவதையே நாம் அடிமைகளென்னலாம். இக்காதலின் வன் மையும், வணப்பும் சிகரந்தது. கிரீமலமாயது. உலகிற்குப் புத்தியிரளிக்க மகாநகராம் ராமநிருஷ்ணரும், கீவே காணத்தரும் இப்பகுதையே தமக்காக எடுத்து இதன் மூலம் காதலின் வெற் றியை உலகிற்கு ஊட்டினர். உலகிற்கு அவர்கள் பின்பற்றியது கடவுள் பக்தி என்னும் காதலின் பருதியே பெரினும் அவர்கள் அனுபவித்தது பூணகாதல்.

‘காதலிற்கு என்னளும் தேரால் சி யில்லை’ என்பதை சாதாரணமாக பாசிக்கும் பாங்குடன் பார்த்தால் இல் லறத்திற்கு அடிப்படையான காதல் வெளிப்படும். இல்லறம் சரிவர நடத்தப் படிந் திறவறத்தினும் சிறந்தது, என்று புகழப்படும் இல்லற வாழ்விற்கு அடிப் படைவானது காதல். உண்மையில் ஒரு மதக் கொள்கையின்படி, ஆணைப் பெண் ணும் உண்மையாகவே கருத்தொத்த காதலாய் கவலைின்றி வாழ்ந்து, இல் லற தருமத்தை செவ்வனே நடத்துவார் களாயின் அவர்கள் காதல் பேரின்ப வாழ் வைக் கொடுக்கும் வழியாக நின்று இலங்கும்.

காதல் என்பது தெய்வத்தன்மைபொரு ள்நிதியும், அகனிமித்தமே உலகம் உண்மை அடையும். கருத்தொத்த காதலர் கூடி வாழ்வதே மலம் எனும் கல்யாணம் என்றும் கூறவது என்றூர் அப்பாதி.

இவ்வாழ்க்கை என்னும் பெரிய தேரை காதலின்ருவரே நடத்தவேண்டும். இதை உணர்ந்தே பண்டை காலையில் சுயம் வாம் ஒன்று காட்டி காதலிதன் காதல னையே அடைந்து வாழ வழி காட்டினர்.

கற்காலத்தில் நம் காட்டில் காதலின் நிலை டரிதவிக்கும்படியான சாரியமாக இருக்கிறது. பூர் தணத்திற்கும் சாதிக்கும் ஆகசப்படும் பெற்றோர்களின் வற்புறுத் தலாலும் கட்டாயத்தாலும் நடந்த விவா கங்களால் சதிபதிகளாய் உள்ளோர்க் கிடையில் சச்சரவும் விவாகரத்தும் மலி வாது உண்டாகின்றது. இதுவா காதல்? இதுவா மணம்? இது மணநினை அன்று பிண வினையேயாம்.

காதலுக்குச் சாதியில்லை! சமயமில்லை, நிலைபரமில்லை. உயர்வு தாழ்ச்சில்லை. காத லுக்கிடையில் சாதியை, பூர் தண கட்டுப் பாடு யாவும் வந்தது குறுக்கிட்டால் அது மிகவும் வெறுக்கப்படவேண்டிய விஷ யமாகா. அதை உடனே உதறித் தள் எல் அவசியம் ‘காதலுக்கும் கவிநா னத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம். காதலாம் காதல். ஆட்டைக் கேட்டுத்தானே அதை கேட்டுவார்கள், நாம் சொன்னால் கேட் டிருந் என் பிள்ளை. நான் என்னவும் செய்வேன். தட்டிவிட்டால் காதல் உலிய வரும்’ என்கின்றனர் பணவாசை பூண்ட பெற்றோர் சிலர். இவ்வறப் புத்தியுடையாருக்கு என்றும் எடுத்துக்காட்டியாய் இருக்க மனேன்மணியத்தின் ஆசிரியர்,

“இவ்வற என்பதன் கலியுயிரோய் கின்ற காதலின் பிணைமையைச் சினையில் இருக்கும் காதலும் பொருத்தம் தன்மை

பேரல்

இருவர் சிந்தையும் இயல் பாயுருளி ஒன்றாக தன்மை யன்றி ஒருவரால்

ஆக்கப்படும் பொருள் ஆமோ? என்று கேட்கிறார். இது காதலினதும் மணத் தினதும் கெருக்கிய சார்பை காட்டா கிறதிறது.

மூடக் கொள்கையுடைய வைதீகக் குடி யிகள் அன்றும் இருந்தார்கள், இன்றும் இருக்கிறார்கள், இன்னும் இருப்பார்கள் இவர்களையிடும் பாதி;

“காடகத்தில் காவியத்தில் காதுவென்றால்
காட்டினர் தம் வியப்பெய்தி கண்ணெயன்
பார்
காடகத்தே வீட்டினுள்ளே கிணத்தோரத்தே
வணர்விலே காதுவென்றால் உறுமுதிர்
பாரினிலே காதுவென்றால் பயிரை மார்க்க
முடரே வாம் பெருமையினால் வீதிகம்
செய்து
முறைதவறி இடர் வய்தி கெடுக்கின்றோ!”
என்று ஒலமிட்டு உலகின்தூர்,

காதல் என்பதன் துண்ணிய பொரு
ணையும், அதன் தருணியும், நாம் உட்
கொண்டலே நம் தாயகாடு இவ்வித
வைதிக கொடுமைகளை கீட்டு என்றும்
இன்பமளித்தது ஜெனீக்கும். ஆகவே

“காதல் காதல் காதல்
காதல் போயித்
காதல் போயித்
காதல் காதல் காதல்”

இயற்கை வனப்பு

By „அழகு”

கார்த்திகைத் திங்கள் ஓர் சாயங்கால
வேளை. மழை பெய்த விட்டிருக்கின்றது.
சுற்று உலாவியிருக்கின்றது பிரதான
பாதை வழியாகக் கிழக்கு வேக்கிச்
சென்றேன். இளந்தென்றல் ஜீவலென
வீசிக்கொண்டிருந்தது. பாதையின் இரு
மருங்கிலும் செழித்த ஓங்கியிருந்த செந்
பயிர்கள் அல்லற்பெயனபோல் அசைந்
தாடின. சமுத்திரத்தின் கடுவே நீவுக்
கூட்டங்களிருப்பதைப் போல் செல் வயல்
களின் இடையிடையே வானோங்கிய பனந்
தோப்புகள் கின்றன. அவற்றின் இலை
கலந்தே காற்றுச் செல்வதால் உண்டான
ஒலி வானின் வழியே தவழ்ந்து வந்தது.
எங்கும் ஓர் பச்சைப்பாவாடை கிரித்தாற்
போல் வயல்கள் விளங்கின. மழைநீரால்
நிரம்பப்பெற்ற நீரோடைகளில் தண்
ணீர் “கக்கக்” வென்று ஒடிக்கொண்டி
ருந்தது. இத்தகைய இன்பக்காட்சிகளைக்
கண்டு மகிமயங்கி ஓர் கலைசனத்தின்
மேல் இருந்து கொண்டு மேல்வரும்
காட்சிகளைக் கண்ணுற்றேன்.

என்ன அழகு! எத்தனை ரமணீயம்.
அருகே அமைந்த அழகிய துறையொன்
றின் கரையோரம் கொக்கினங்கள் கூட்
டல் கூட்டமாகக் கொலுவிற்றிருந்தன.
அவை வட்டமுற்றவை போல் கீண்ட
தாங்கமுத்துக்களை தொங்கவிட்டுக்கொண்டு
இருந்தன. அத்தகைய காட்சி எனக்கு
உண்டே, கீழ்வகுப்பில் யான் படித்த
பாடலொன்றின் பின்னிருவார்களாகிய:
“ஓமீயின் ஓர் உறியின் வந்துவரும்

வாடியிருக்குமாம் கொக்கு” என்றதை
நினைப்பூட்டின. இக்காட்சிகள் கரையில்
கடந்து கொண்டிருக்கும்போது, துறையின்
மேலே சி. பருந்துகள் வட்டமிட்டுக்
கொண்டிருந்தன.

இக்காட்சிகளில் ஸபித்தப் போயிருந்த
மையால் நேரம் சென்றதைக் கவனிக்க
வில்லை. தென்திசையில் ஓர் சப்தம்
கேட்கவே அத்தனை நேரக்கிணைன். பட்சி
யினங்கள் கூட்டங் கூட்டமாகத் தங்கள்
குஞ்சுகட்டு இரைதேடித் கொண்டு கூட
ண்டை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்
தன. உழவர்கள் காண்முழுமையும் வயல்
களிலே வேலை செய்தமையால், கிரி
ப்புற்று, கண்தங்கிய முகத்தடன் விடு
சென்று கொண்டிருந்தனர். மாடுகள் தங்
கள் அறப்படுத்திகளை நோக்கிப் பவனி
வந்து கொண்டிருந்தன. இவையெல்லாம்
சூரிய அஸ்தமனத்தைத் தெரிவிக்கும்
அறிகுறிகள் என்று நினைந்து மேற்குத்
திசையை நோக்கினேன். அங்கே கண்ட
காட்சி அற்புதத்தை எந்தன. ஆதவன்
தன்னுடைய தேரைச் செலுத்திக்கொ
ண்டு சிறித சிறிதாக மறைந்து கொண்டி
ருக்கிறது. . அத்திசையில் செக்கச்
செவ்வென வானம் சிவந்திருந்தது, இவ்
வின்பக் காட்சிகளுக்கு இறுதியிவதற்
காகச் சூரியன் அஸ்தமித்தான்.

ஆ எனின சிந்தை! நான் கண்ணைத்துக்
கொண்டிருந்த அவ்வின்பகரமான காட்சி
கள் எவகே! இப்பாழும் சூரியன் வன்
மறைந்தான் என்று சிந்தித்துக் கொண்

டிருக்கும்போது, ஓர் குளிக்கற்று விசுவது எனது வெறும் மேனியிற் றைத்தது. அவ்விளக் குளிக்காற்றினிடையே ஓர் இன்பமான குரலின் ஒசை என்செவிசுக்குக் கேட்டன. சற்றுக் கவனித்தேன். அப்பாட்டினிள்,

‘சிகம்பின் மீதே விண்மதி விழித்தான் விணக்கேற்றுங்கள் மாந்தர்களே’
என்னும் சொற்கள் கேட்டன. கீழ்த்திசை திரும்பினேன். முகில்களினூடே இளம் பிறைச் சந்திரன் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். தாமதமாயிற்றென்று விடு திரும்பி நடத்தேன்.

நவீன ரூஷ்யா

by

S. RAMANATHAN

சிந்திக்கும் மனதிற்குச் சாந்தியில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் அரிதியும் அதர்மமும் தலைகிரித்துக் காண்டவமாடுகின்றது. பார் இவைகளுக்கு ஐவாப்பார்? காமே! நம்முடையே! கையிற் குடையேந்தி, காலிற் பாதாட்சை அணிந்து, ஒருவர் போகிறார் வழியில் நடுவெளியில் “கண்ணிரண்டும் தெரியாதங்கோ, பிச்சை, பிச்சை,” என்று, குன்றுகிருவின்னொருவன். இவ்வள மெத்தனை அரிதிகாட்சிகள் இவைகளைத் தீர்க்க வழியுண்டா? ... ஆம் என்பவியிற் சில வற்றைக் காணலாம்.

ஆரிலொரு பக்காச அமையப்பெற்றுள்ள ரூஷ்யா நாட்டில் உலகத்தின் கடந்திராத ஒரு புதிய அரசியல் முறையை அம்மக்கள் கையாண்டு வருகிறார்கள். எல்லோரும் வியக்குமாறு இப்பதினைந்து கோடி ரூஷ்ய மக்கள் பொதுவுடைமைக் கொள்கையோடமைந்த சேவிய அரசாங்க முறையைத் தம் நாட்டில் நிலைநாட்டியிருக்கிறார்கள்.

பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தை 1847 ம் ஆண்டில் வெளியிட்டவர் ‘கார்ல் மார்க்ஸ்’ என்னும் டிபுணர்சாவர். “உலகம் நன்மையடைய வேண்டுமாயின் ஏழை மக்கள் உரிமை பெறவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தனி இலாபம் கருதாத நாட்டு நலத்திற் கருத்துக்கொண்டு ஒற்றுமையோடு உழைக்க வேண்டும். பணக்காரர் பிச்சைக்காரர் என்ற வேறுபாடு இருக்கப்பாது. ஏழைமக்களே இரு தலைவரைத் தெரிந்து நாட்டை ஆள்

வேண்டும். பணக்காரர் வகையிலுள்ள பொருட்கள் எல்லாம் காட்டுக்கே பொதுவாயிருத்தல் வேண்டும். இன்னும் தொழிலாளிகள் சர்க்கார ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து, ஐக்கியத்துடன் ஒத்துழைத்து நாட்டை முன்னேற்றச் செய்ய வேண்டும்.” என்பனவே கார்ல் மார்க்ஸின் கொள்கைகளாகும்.

பலர் மேற்கூறியவற்றை ரூஷ்யாவில் மைக்கேல் தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். 1917 ம் ஆண்டில் சமூகக் குழப்பங்கள் தலைதாக்கின. இக்குழப்பங்களால் தொழிலாளர்கள் ஆரண வெற்றி யடைந்தது, 1917 ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் அரசிடலைக் கைப்பற்றினர். சுருங்கக் கூறின், ‘லெனின்’ என்னும் பெரியார் புதிய பொருளாதார முறையைக் கைப்பிடித்து, நாட்டைப் சீர்ப்படுத்தினார்.

செல்வம் முழுவதும் யாவர்க்கும் பொதுவானது; நாடு முழுதும் ஒரு குடும்பமே! என்ற முறைப்படி தற்போது ரூஷ்யா தழைத்து ஒங்குகின்றது. அங்கே ஏழை, பணக்காரன் வேறுபாடின்றி, எல்லோரும் ஒரு மனமாய் இயந்திர சாலைகளில் உழைத்து, அதனால் வருவாய்திழைத்து நாட்டின் நன்மைக்கே செலவழிக்கிறார்கள். ரூஷ்யாவில், எங்கு வேக்கினும் இன்பம் உருவாய்த் ததும்புகின்றது. எல்லோர் முயற்சிக்கும் இன்பம் பொருண்டாயினின்றுள்ளத்தால் இலங்குகின்றன. க.

யாளின் குடிசை மாளிகையான்றது; எண்ணெய் விளக்கு மின்சார விளக்காசு கின்றது; எல்லாக் கிராமங்களிலும், சக ரங்களிலும் அமைக்கப்பெற்ற ஆசாய வசன்கள் மூலம் மக்கள் சந்தேகத்தையும், செய்திகளையும் கேட்டு ஆறுதல் அடைகின்றார்கள். உணவின்மிக் கந்தையுமித்தித் திரிந்த குழந்தைகள் காட்டுச் செடிகள்களாக வளர்க்கப்படுகின்றன. காடும் மேடாய்க் கிடந்த நிலங்கொல்லாம் செழிப்புற்ற, பச்சைபயசேலென இருக்கின்றன. என்னே! அவர்களுக்குக் கிடைத்த பாக்கியம்!! எங்கும் சகோதரரே என்னும் தருமக் கொள்கை பரம்பியபடியால், அன்பு சோதிவிட்டு எரிகிறதன்றோ!

ரூஷியாவில் தலைவரே எல்லாவற்றையும் கவனித்து, மக்களுக்கு அத்தியாவசியமானவற்றைக் கொடுத்த, காட்டை ஆண்டு வருகின்றார். இவருக்கு உதய் யாகப் பல சங்கங்கள் உண்டு. ஸ்டாலின் தற்பொழுது உலகத்தின் கண்ணின் மணி போல் விளங்குகின்றார். அவனுடைய ஆர்வத்தின்படியும், துண்டு கோளியபடியும், ரூஷிய மக்கள் தற்பொழுது நடக்கும் யுத்தத்தின், தோய் வந்தம் மனம் தளராத சண்டை செய்யும் வீரமும் பெருமையும் கவனிக்கத்தக்கது.

ரூஷியாவில் தொழிலாளிகள் பிற காட்டுத் தொழிலாளரைப் போன்று அடிமை வாழ்வு கடத்தாத, சகல உரிமைகளையும் பெற்று காட்டுச் செல்வர்களாக வளர்த்து வருகிறார்கள்.

பழக்க வழக்கங்களில் மேம்பட்டிருக்கும் ஊர்களில் ரூஷியாவே சிறந்தது என்ற சொல்லலாம். அங்கு படமாளி வகையில் மனிதர் சமூகத்தைக் குழப்பக் கூடிய படங்களும், தீய படங்களும் காட்டுவதில்லை. இரளின்து ரூஷியாவின் மகிமையை ஒருவாறு அறியலாம். சேயிய அரசாங்கச் சட்டப்படி கணவன் மனைவி இருவர்க்குள் ஒருவரை பொருவா எப்போது வேண்டுமாயினும் கிட்டுப்

பிரியலாம், எனினும் ரூஷியாவில் கிவாகரத்து மிகக் குறைவென்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆதலால் ரூஷியர், மதமில்லை என்ற குறையே தவிர, மற்றும்படி பல்வேதங்கள் போதிக்கும் நன்னடைக்கை முறைகளை எப்பொழுதும் நசியாண்டு வருகிறார்கள் என்று சொல்வது மிகையாகாத.

ரூஷியா ஐந்து வருடத் திட்டம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி, இரவும் பகலும் ஓயாத உழைத்த வருகின்றார்கள். ஆதலால் தற்பொழுது ரூஷியா தொழிற்கல்வியிலோ, ஆராய்ச்சிகளிலோ, சமூக ஒற்றுமை வாழ்க்கையிலோ, பண்டமாற்று ஆகியவற்றை இனித நடத்துவதிலோ, எல்லா நாடுகளிலும் பார்க்க மேம்பட்டிருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறந்த விளங்கும் ஆக்கின ஆசிரியர்களில் 'பெர்னாட்டோ' என்பவர் யேசு கிறிஸ்துவே தற்பொழுது ஒங்கி வளரும் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்குக் காரணமாயிருக்கிறார் என்று சொல்லியிருக்கிறார். வாகைச் சப்பிரமணிய பாரதியாரும் தன்கவிளில் இவைகளையே குறிப்பிடுகிறார்.

பொதுவுடைமை முறை ரூஷியாவிலும் சரியான முறையிற் கையாளப்படவில்லை என்று ஸ்டாலின் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். உலக ஒட்டத்திற்கும் மக்கள் வாழ்க்கை இலகுவாக இயங்குவதற்கும், நவநாகரீகம் தலை நியிர்ந்து எழும்ப, கல்கியின பயன் ஜொலிக்க, இதுவே தகுந்த முறை என்று கற்றோரும் சிந்தனைத் தலைநரும் கூவுகின்றனர். இவைகள் எம் நாட்டிற்கு எம் முறைக்கு, எம் வழக்கங்கட்கு, உகந்த முறையா? என்று எல்லோரும், வருக்கால உலகத்தின் உழைப்பாளர்களாக வாழும், பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டிமென்பதே இக்கட்டுரை கோரும் உதவி.

சுவைமற்ற மனைதயுடைய எம் இலக்காதேவியின் மக்களே! வருங்காலச் சிசுபயணிகளே! எம் நாட்டுக்கு ஏற்ற சமூக வாழ்வை ஏற்படுத்த எம் ஏழை மக்களை விந்தையாக்குவது எமது கடனாகும்.

கல்லூரிக் குருவி

By "அழகு"

கல்லூரிக் குருவிக்கு விடிந்தால் நயவு கிடையாதென்பதே தேயர்களறிந்த விஷயம். என்பேரில் யாருக்கும் அன்புகிடையாது. எழுந்தவுடன் ஒரு டோஸ் காபடி அடித்துக்கொண்டு எடிட்டர்வாளை "மீட்" பண்ணவேண்டும். அங்கே எடிட்டர்வாளை கொடுக்கும் வேலையை ஏற்கவே செய்வது விடவேண்டும். இவ்வாறாகத் தலைப்பிதம், இப்படி யோசிச்சுக் கொண்டு இருக்கும் போதே கோரிச் சென்றவிட்டது. ஒடி ஆபீஸை அடைந்தேன். என்ன அதிசயம். அங்கே பழைய எடிட்டரைக் காணவில்லை. புதுமனிதர் ஒருவர் இருந்தார். 'என்ன வேர்' இங்கே என்ன பண்ணுகிறீர்? என்று கேட்டேன். அவர் ஒரு அத்தட்டலுடன் இன்னுமா உனக்கு புரியலை. உனதான் உனது புதிய எழுத்து. பழைய எடிட்டர்வாளைத்தான் பதவியை 'நினைவு' பண்ணிட்டார் என்று ஒரு போடீயோட்டார். உன் பயந்து கொடுக்கி 'என்ன சார்' இன்றைக்குப் பாக்கி என்னேன். இன்றைக்கு முதல் வாரணபடி யால் உனக்கு அதிக சிரமம் கொடுக்கவில்லை. கல்லூரில்பச் சுத்திக்கொண்டுவர என்று சொன்னார். வேரயாத்நீரா இல்லாத போனதே எவ்வளவு கனமை என்று யோசிச்சு, கல்லூரி யாத்நீரா வைத் தொடங்கினேன்.

எடிட்டர்வாளின் ஆபீஸிலிருந்து கீழும் பிச்சு சென்று ருண்வெலட்டின் சமையலறையில் வந்திருக்கிறேன். அங்கே 'கெட்டுக்' வேலையுடைய கோதுமை மாசில புட்டுச் சரிப்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அவரை விசாரித்தபோது அரிசியையே கண்ணாடியாத்தென்றும் இப்போது கோதுமை மாசிலத் தான் சாப்பிடு தயர் பண்ணுவதாகவும் தகவல் கொடுத்தார். அங்கிருந்து கிளப்பி பல இடங்களையும் சுற்றித் தகவலறிந்த கொண்டு திருப்பிக்

கொண்டிருக்கும்போது, நான் கேள்விப்பட்டதையே என்னால் கம்பமுடியவில்லை. ஆனால் உண்மையைப் பிறகு தெரிந்த கொண்டேன். சமகதி என்னென்று தெரிந்த கொள்ளுங்கள். போட்டிகள் எல்லாம் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. அபேட்சர்கள் 'எனக்கு வேர்' 'எனக்கு வேர்', என்று அவதிப்பட்டிக் கொண்டிருந்தனர். அபேட்சகர்களுக்குக் கலா தெரியவில்லை. வெத்த வீட்டாரின் காலியாயிருந்த கலாசாலைக் கழகத்தின் அங்கத்தவர் பதவிக்குத்தான் போட்டி. மூவர் போட்டி போட்டனர். ஒருவருக்கு எட்டு வேரட்களும், இன்னுமொருவருக்கு இரண்டு வேரட்களும் கிடைத்தனவா. வெற்றி பெற்றவருக்கு முப்பத்தைத்தக்கு மேற்பட வேரட்கிடைத்ததாம். வெற்றி மடைத்தவர் முகமலர்ச்சியோடு காண்பட்டார். வேறு யாரி் அவர்தான் எங்கள் மீட்டர் தலைக் குருவியவர்கள். வீட்டி முதலவர் பதவி 'சிந்தாமணி' அவர்களுக்குக் கிடைத்ததாம். எப்படிச் சமகதி, இவர்கள் எங்களுக்கு வேண்டியவர்கள் தாமே, தீரு, சிந்தாமணி அவர்கள் குடியிருப்பதற்கு வசதியிலாமல் தட்டுப்பட்டித்திரினார். அவருக்கு ஓர் காலியான இடம் கொடுங்கள் என்று கூக்குரல் எழுந்தது. இப்போது அவர் ஒருவருடைய அறையிலே பங்கிட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். தெனியில் ஒரு சிடையாவிட்டால் வெளியே சென்றுவிடுவது என்பது பழமுறுத்தது கிளர் தெனியி் தெண்டியுந்தது என்று சொல்லி ஆசீசுக்குக் கிளபினேன். அங்கே எடிட்டர்வாளைப் பேசிக்கொண்டிருந்த சாதியான் ராமு, பேள் காபரா ஜப்பானியர் பொம்ப பண்ணிபதைக் கேளவிப்பட்டவுடன், அதற்குக் கொடுக்கி நீட் போட்டு அடைக்கவேண்டுமென்று கங்கணக் கட்டிக்கொண்டு வெளிக் கிளம்பினார்.

விகட சக்கரம் சுழல்கையில்

By "Eena"

புகையிரதம் வந்து நின்றதும், வேலு தன் கண்பன் சிங்கைப் பார்த்து "நீர் எங்கிருந்து வருகிறதங்க"

நிக்:—நீர், குளம், வாகி, ஏரி, முதலியன வற்றிலிருந்து வருகிறது.

விஞ்ஞான உலகம்

"ரத்தினம்" சந்தேகம் கற்கத் தெண்டிக்கிற தன்பர்த்தா விசுவவை கோக்கி: எனக்கு ஓரளவிற்குப் பயிர்ச்சி ஏற்பட்டு கிட்டது. இனிமேற் பயிர்ச்சிக்கு ஓர் சங்கீதப் பெட்டி வாங்கவேண்டும்.

விசுவ:—அடே அப்பா! சங்கீதமும் பெட்டியிலடைந்து கிற்கிறார்களா? என்னே இந்த கிஞ்ஞான உலகம். காணும் சந்தேகம் கற்கலாம் போலிருக்கிறதே.

உண்ணா வேளியாக வேண்டுமா?

வகுப்பு உபாத்தியாயர்: அடே இராம நாதா! உன் சட்டை என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறதே! உவ்விதமான சட்டைகளை ஏன் வாங்குகிறாய்? நாதன்: சேர்! இது என் சட்டையல்ல, இது என் மைத்தன்னன் சட்டை. என்னை ஏசுவேண்டாய்.

* * * *

கணவன் மனைவியை கோக்கி: "என்ன உன் மகனின் செயல்களெல்லாம் விபரீத மாயிருக்கிறதே. அவன் வரவரக் கழுதை யாகிறானே.

மனைவி:—உம்முடைய மகன் வேறு எப்படியிருப்பான். தந்தையைப்போல்

மைத்தன். உம்முடைய பயது வந்ததும் அவன் முழுக் கழுதையாய் விடுவான்.

* * * *

வேலைக்காரனின் எஜமான்

சோதி தன் வேலைக்காரனைக் கூலி, அடீட ராம, இந்த "Flask" இல் எவ்வளவு கோப்பை பால் கிடலாம்?

ராம: ஐயா, இதில் அம்மா இரண்டு கோப்பை தேநீர் வைக்கிறது எனக்குத் தெரியும். பால் ஒருநாளும் வைக்கவில்லை. ஆகையால் என்னைக் கேட்கவேண்டாம்.

சோதி:—சரி அம்மாவை ஒடிப்போய்க் கேட்டுவா.

சமயோசிரம்

கல்யாணம் செய்து காலம் சொற்பம். சோடி ஓர் உலாத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். வழியில் அயல்கிடப்பிப் பெண் நாகரிக உடையில் "முன் கடையில்" நின்று கொண்டிருந்தாள். மாப்பிள்ளைக்கு அவளைப் பார்க்காமலிருக்க முடியவில்லை. பெண்பிள்ளை அழைக்கக் கண்டு கொண்டாள். "ஏன் அங்கு பார்க்கிறீர்கள்" என்றாள். மாப்பிள்ளை: சமயோசிரமாக, அவள் உடுத்தியிருக்கும் சேலைப்பால் ஓர் அழகான சேலை உனக்கு வாங்கித்தரலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

(ரூபகத்தலுள்ள ஓர் பழைய சித்திரத்தைத் தழுவினது)

